

32 שאַמְרִין דְּלָמָּא אָהָא בְּתַעֲנִית קְאָמֵר – יש לדבריו גם משמעות של
 33 קבלת תענית, ואין כאן ידיים מוכיחות.
 34 הגמרא מקשה על תירוצו של שמואל: וְדָלְמָא לְפִימְרוּ מִן קְרַבְנֵוֹתָיו
 35 קְאָמֵר – שמא אף באופן שנויר עובר לפניו בשעה שאמר 'אהא'
 36 אין דעתו לקבל על עצמו נזירות, אלא רק לפטור את הנזיר העובר
 37 לפניו מהקרבות שחייב להביא בסוף נזירותו, ו'אהא' משמעותו
 38 אזיזה אני במקומו להקריב קרבנותיו. מתרצת הגמרא: מדובר
 39 באופן דְּקָאָמֵר בְּלִבּוֹ בשעה שעבר הנזיר לפניו שמקבל על עצמו
 40 נזירות. מקשה הגמרא: אִי הָבֵי מָאִי לְמִמְרָא – מה באה המשנה
 41 לחדש. מתרצת הגמרא: מָהוּ דְתִימָא – לולי המשנה היינו אומרים
 42 שְׂבָעִין פְּסִי וְלִבּוֹ שְׂוִין – צריכים אנו שמחשבת לבו תפורש בפיו,
 43 ומאחר שלא אמר 'אהא נזיר' אלא חשב כן ובפיו אמר רק 'אהא',
 44 לא יחולו עליו דיני נזירות, קָא מְשַׁמְעֵ לֵן המשנה שאם היה נזיר
 45 עובר לפניו, מחשבתו מגלה על דיבורו, שמה שאמר 'אהא' כוונתו
 46 היתה ל'אהא נזיר', וזה נחשב פיו ולבו שוים:
 47 שנינו במשנה: האומר אָהָא נָאָה הרי זה נזיר: מקשה הגמרא: כיצד
 48 משמע שכוונתו לקבל עליו נזירות, וְדָלְמָא – שמא כשאמר 'אהא
 49 נאה' היתה כוונתו אָנָּאָה לְפִנּוֹ בְּמַצוֹת, שקיבל על עצמו להדר
 50 ולהתנאות בקיום המצוות, וּבְדַתְנִיָּא בברייתא על הפסוק (שמות טו
 51 א) זֶה אֱלִי וְזֶה נָוִה, שהוא מלשון נוי, והיינו אָנָּאָה לְפִנּוֹ בְּמַצוֹת,
 52 כיצד, אָעֵשָׂה לְפִנּוֹ סוּכָה נָאָה, לִלְבֵּי נָאָה, צִיצִית נָאָה, אֶבְתוּב לְפִנּוֹ
 53 סִפְר תוֹרָה נָאָה וְאֶבְכְּרֵנּוּ בְּשִׂרְאִין (–בגדי משי) נָאִים. ואם כן אפשר
 54 לפרש את מה שאמר 'אהא נאה' על קיום המצוות. מתרצת
 55 הגמרא: אָמֵר שְׂמוּאֵל, דין זה נאמר באופן שמוכח שכוונתו לקבל
 56 נזירות, דהיינו שְׁהִיָּה תְּפֻסָּה בְּשַׁעֲרֵי (–אוחו בשער) וְאָמֵר אָנָּאָה,
 57 ובוה מוכיח הוא שכוונתו 'אהא נאה' במצוה התלויה בשער,
 58 שהיא נזירות.
 59 מקשה הגמרא: הרי נְוִיָּא מִלְתָּא דְעֵבְרָה – נזירות היא דבר
 60 עבירה, שאין ראוי לאדם לקבל עליו נזירות, וְאָמְרִין לִיה נָאָה –
 61 וכי אפשר לקרוא למעשה עבירה 'נאה', ואין נפרש שמה שאמר
 62 'נאה' כוונתו לקבלת נזירות.

1 ולגבי יש נזילין נמי, מְפָרֵשׁ התנא תחילה את אלו שנוחלין
 2 ומנחילין, לפי שרוצה לפרש את עֵינֵךְ דִּין נִחְלָה בְּרִישָׁא, דהיינו אב
 3 ובנו שבהם נאמר עיקר דין ירושה.
 4 הגמרא חוזרת לבאר את הסדר במשנתנו, ומקשה: אָלִיא [הבא] –
 5 כאן במשנתנו שגם כינויים וגם ידות תלויים באדם עצמו, לְפִרְוִשׁ
 6 כִּינּוּי בְּרִישָׁא – היה לתנא לפרש את הכינויים בתחילה כפי שנשנו
 7 בתחילת המשנה, שהרי אין סיבה לשנות את הסדר. מתרצת
 8 הגמרא: אָלִיא תִּינוּ מַעַם שִׁינוּי הַסֵּדֵר, יְדוּת, הוּאִיל וְאִתְּנִין לִיה
 9 מְרָשָׁא – כיון שדין ידות נדרש מפסוק, ולא מסברא ככינויים,
 10 הִכְיִין לִיה הַיְדוּת לַתְּנַא מַחֲמַת חִידוּשָׁם, ולפיכך מקדים לפרשם.
 11 מקשה הגמרא: וְלִפְתָּהּ בְּהוּן בְּרִישָׁא – היה ראוי שגם בתחילת
 12 המשנה יתח בהם התנא לפני כינויים, מאחר וידות חביבים עליו.
 13 מתרצת הגמרא: דרך הַתְּנַא לפתוח בדברים הידועים והפשוטים
 14 ולכן פִּי מִתְחִיל לַלְמַד את אופן קבלת נזירות, מִתְחִיל בְּעֵינֵךְ הַלְשׁוֹן
 15 שמתחייב בו הנזיר קְרַבְנֵךְ, וְלִעֲנִין פִּירוּשֵׁי – וכשבא לפרש את פרטי
 16 הדינים, מְפָרֵשׁ יְדוּת בְּרִישָׁא, לפי שחביבים הם עליו:
 17 שנינו במשנה: הָאוֹמֵר 'אָהָא' הָרִי זֶה נְוִיר: מקשה הגמרא: מנין
 18 שנתכוין בלשון זה לקבל על עצמו נזירות, דְּלָמָּא אָהָא בְּתַעֲנִית
 19 קְאָמֵר – אולי היתה כוונתו לקבל על עצמו תענית, וכיון שאין
 20 משמעות ברורה שכוונתו לנזירות, איך יביא קרבנות לעזרה כנוזיר
 21 ודאי. מתרצת הגמרא: אָמֵר שְׂמוּאֵל, דין זה נאמר באופן שמוכח
 22 שכוונתו לקבל נזירות, כְּגוֹן שאמר כן כְּשִׁהָה נְוִיר עוֹבֵר לְפִנּוֹ
 23 וברור לנו שרצונו לומר אהא נזיר כמנהוג.
 24 מדייקת הגמרא: לִימָא – האם נאמר שְׂקָבֵר שְׂמוּאֵל שִׁדְדִים שְׂאִינִן
 25 מוֹכִיחוֹת – שאין בדבריו הוכחה גמורה שכוונתו לקבל נזירות, לֹא
 26 הוּוּיִין יְדִים, וכאילו לא אמר דבר. משיבה הגמרא: אָמֵר, אכן כך
 27 סובר שמואל, ולכן התנה שמועיל 'אהא' רק בְּזִמְנֵי שְׁנוּרֵי עוֹבֵר
 28 לְפִנּוֹ שזו הוכחה גמורה שכוונתו לקבלת נזירות שהרי לִימָא
 29 לְפִסְקָא בְּמִלְתָּא אַחֲרֵינָא – אין להסתפק שמא כוונתו לדבר אחר
 30 (–דהיינו קבלת תענית), ולכן מועיל מדין ידות כיון שידים מוכיחות
 31 הן, אָבֵל (נדיא) אם אין הַנְּוִיר עוֹבֵר לְפִנּוֹ לא יועיל מדין ידות, לפי

אגרות קודש

ב"ה, יו"ד אלול, תשי"ב
 ברוקלין.
 ברכה ושלוש!

במענה למכתבה מסוף חדש מנחם אב, בו כותבת אודות פאה נכרית, ואשר בסביבתה דתית בה נמצאת אין נוהגות כזה ומתיבישת אפשר יצחקו לה באם תלבש פאה נכרית.

בעצם הענין דלבישת פאה נכרית, ולא להסתפק בכובע ומטפחת, מבואר ההכרח בזה בכמה מקומות. והרי רואים במוחש, אשר לבישת כובע ואפילו מטפחת, משאירה חלק השער בלתי מכוסה על כל פנים במשך זמן קצר, ז.א. שעוברים על האיסור הגדול וכהפסק דין בשולחן ערוך אורח חיים סימן ע"ה, וגודל הענין מובן גם כן מגודל השכר בעד קיום הציווי כפי שנצטוינו, וכלשון הזהר הקדוש, מתברך בכלא בברכאן דלעילא בברכאן דלתתא בעותרא בבנין בבני בנין.

ולכתבה שאפשר יצחקו עלי' ותתבייש וכו', אפילו בתוככי הנוער דארצות הברית, נרגש לאחרונה רגש של כבוד, דוקא לאלו שעומדים חזק בדעתם, ואין מתביישים ממי שלועג עליהם ולהשקפת עולמם, ומתיחסים בלעג ובזו לאלו הנמשכים אחרי הרוב ללא יציבות נפשית כלל, ובודאי יודעת אשר התחלת כל ארבעה חלקי השולחן ערוך היא: ולא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת השם יתברך.